

SEMPRE AMB TU

Em fas tanta falta com la llum
que els meus dies il·lumina,
vas marxar
i amb molta pena et vaig acomiadar.

La tristesa va abundar
les llàgrimes corrien suaument,
ningú et volia abandonar
i no ens vèiem sense tu.

Tota la teva força donaves
com un lluitador vas quedar,
L'última abraçada ens vàrem donar
però en l'oblit no es quedarà.

Un buit molt gran deixes
però ple de vivències està.
Tots els teus somriures amb clau els guardaré
fins que el meu cor deixi de bategar.

No et podré abraçar
però tampoc et podré oblidar,
ja que dins meu sempre romandràs
i d'allí mai fugiràs.

Amb enyorança i mirant al cel
unes paraules et dedico,
mentre els meus ulls s'il·luminen
en veure que ets la més bonica resplendor.

Tot van donar per salvar-te,
però aquell dia ja no vas poder,
i vas abandonar aquesta trista guerra
deixant una gran marca.

El virus et va guanyar, no vas ser el primer,
però desgraciadament
no seràs l'últim que no ho va suportar.
Avui va per tu i tots aquells que la lluita els va derrocar.

MEL

L'ÚLTIM REFUGI

"Una nit sense lluna per a l'home
que ha vingut a buscar la pau al mar."

Joan Margarit

El mar és l'últim refugi.

L'última empara per a l'home taciturn
assegut sobre un tron de roques negres.
Respira el perfum aspre de la sal
i assaboreix la cançó desolada de les ones
que venen a morir al mur de l'espigó.

L'home calça als ulls espurnes d'escuma
que li cauen sobre els llavis nafrats
com paraules ensangonades. Versos
que obren el camí cap a un poema
que ens parlarà de la mort o, potser,
ens parlarà del sentit de la vida
quan el roquissar escabrós és l'última frontera
i el mar broda els límits negres de l'horitzó.

Trona i un nus al cor ens paralitza.

L'home convoca les lleis del vertigen, abocat
a estendre els braços com ales blanques,
sentint en l'ànima la lleugeresa del vent,

la llum vermella que crema en el crepuscle.
En el viarany de sorra cap a la mort
el mar és l'últim refugi pel desemparat:
per a qui no té res a perdre
quan caigui el teló feixuc de la nit;
ni res a guanyar quan la llum del sol
li cremi la pell de les parpelles.

Ocupem una cantonada del món,
la fragilitat d'un cos fet de calç i d'aigua,
de carn feble que no sortirà indemne
de la batalla contra la foguera del temps.
Ho sap l'home que em mira moix; l'home
que plora teranyines d'argila
i es cobreix el rostre amb tiges seques;
l'home que llegeix les línies del silenci
amb un silenci més cru que la solitud.
Ho sap i em convida a seure al seu costat.
Sota una nit sense lluna vetllem les ombres
de l'home acorralat pels antics records
nuats a l'estribord d'una fosca memòria.
L'esperança batega en el cor del naufrag.
El mar és l'últim refugi.

LOS GUERRERS DE TROYA

Hi havia una vegada un home que es deia Juan i era el cap dels guerrers de Troya. No era ni molt alt ni molt baix. No era ni molt gras ni molt prim. Era moreno, tenia els ulls marrons. Tenia el pèl castany i de costat. Portava una espasa llarga i afilada, també un escut. Era un guerrer molt fort, valent i enginyos. El seu nom oficial era Juan de Troya Royal. El seu equip estava format per Cristo, Tor, Kiawe, Lionel i molts més guàrdies. Cristo era molt alt, prim, portava un casc i un arc. Era molt àgil i li agradava entrenar dracs. Tor tenia la pell clara, el cabell llarg i castany, els ulls verds. Portava un martell i una armadura de ferro. Era valent. Li agradava molt preparar ogres. Kiawe era alt i prim, el cabell negre de costat i era fort. Portava un arc i li agradava molt practica en ell. Lionel era alt, no era ni molt prim ni molt gras. Tenia els ulls marrons, el cabell llarg i negre. Portava una espasa molt gran i un escut. Li agradava molt prepara catapultes i canyons.

Els van enviar una carta que els declarava la guerra. Però ells eren molts forts. Tenien un castell que es deia Troyal. Tenien canons i catapultes, ogres i dracs. El seu rei es deia Carles II i la seva la reina es deia Danerys. La princesa es deia Sofia era valenta i li agradava l'espasa, però sa mare no li deixava perquè deia que era una princesa. L'equip rival es deia Turtoneitor. També tenien un castell que es deia Turtor i era molt gran.

Juan va rebre la carta i va avisar al Cristo, Tor, Kiawe i Lionel. Ells van preparar el guàrdies per construir una murall. Cristo va preparar els dracs. Lionel va preparar el canyons i les catapultes. Els enemics ja arribaven. El rei, la reina i la princesa estaven a la sala reial envoltats de guàrdies. Al cap d'una estona van començar a atacar. Primer van venir un munt de guàrdies, després els dracs i als finals els trols. El cap i les

catapultes, van trencar un tros de muralla. Ells van contratacar en un drac que dalt anava Cristo amb l'arc. Tor amb els ogres.

Los Turtoneitor van atacar amb els guàrdies, això va durar hores i hores. Al final, los Turtoneitor van abandonar i se'n van anar. Van trencar la muralla i la van deixar en ruïnes. Ells es volien venjar. I se'n van anar al castell de Turtor. Allí des de detràs dels arbres van observar què feien. Van esperar una estona i després es van preparar amb els guàrdies, dracs, ogres i es van plantar davant el castell. Van declarar la guerra. Mentrestant al castell Troyal estaven el rei, la reina i la princesa que s'avorrien i van decidir anar cap al castell Turtor. Els guerrers de Troyal estaven allí lluitant contra els Turtoneitors. Anaven atacant els Troyals amb catapultes, canyons, trolls, dracs i guerrers. Estaven tant iguals que quasi no guanyava ningú. Moria gent però no molta. La princesa Sofia s'havia escapat. Va agafar una espasa, es va treure el vestit i la corona, perquè si es trencava li maldarien. Tots anaven atacant, fins que Juan va manar a Cristo que el pugés amb el drac, i a Tor que preparés el ogres. Juan i Cristo van anar per detràs el castell, van baixar i van entrar. Van veure el rei a la sala reial amb un munt de guàrdies. Van matar tots els guàrdies. El rei es va quedar sol amb la reina. Ell els va dir que si no el mataven abandonaria. Juan va respondre que no perquè eren dolents i perquè els tornarien a atacar i a fer mal. El va matar. La princesa va arribar i també va començar a matar un munt de guàrdies. Era molt bona amb l'espasa. Gràcies a l'ajuda de tots van guanyar els Troya.

Al cap d'uns mesos Juan i Sofia es van coneixer, es van enamorar i es van casar. Van tindre un xiquet que es deia CarlesIII. Va haver una altra guerra en la que va lluitar Carles III amb un altre equip, però això ja serà un altra història...

SENSE TEMOR NO HI HA MALSON

Fa uns anys, Lisa, una cantant de 22 anys que era alta, de pell blanca i el pèl negre amb serrell, va somiar amb un monstre que pareixia una persona. El monstre tenia el pèl tan llarg que li cobria la cara i no sabia si era xic o xica. Lisa va despertar molt espantada.

El dia següent havia un concert i primer havia de practicar amb les altres integrants del grup.

Lisa va arribar la primera i va veure el que havia somiat. Durant tot l'assaig Lisa estava parant de cantar perquè s'imaginava la cara d'aquell monstre.

Rose, una companya del grup, li va preguntar:

- Què passa? Per què pares de cantar?

Lisa li va respondre amb un somriure, dissimulant:

- No és res!

Però Lisa cada nit no podia dormir i s'imaginava el monstre.

Una nit va somiar que ella estava corrent mentre la perseguia el monstre.

Es va despertar, va trobar la tele de la seua habitació engegada i es veia una ombra.

Ella va preguntar exclamant:

- Qui hi ha aquí?!

Ningú va contestar i Lisa va dir:

- Doncs si no hi ha ningú, ves-te'n!

L'endemà se'n va recordar de l'ombra que havia vist a la nit però ja no tenia temor.

Es va recuperar com si mai hagués passat allò.

Com Lisa s'ha recuperat,
este conte s'ha acabat!

Lisa

Al caliu de la xemeneia, seguda sobre els genolls del seu avi, l'Anna escoltava les llargues històries que el vell avi li explicava... algunes certes, algunes fantàstiques, però sempre entretingudes!

El que realment més li agradava a l'Anna, eren aquells moments amb ell, notant com la gronxava amb la vella mecedora, escoltant la seva càlida veu i sabent que, aquells moments amb ell, valien més que qualsevol altra cosa.

L'avi era vellet, i n'havia viscut moltes de coses!

Que bé es sentia escoltant el que li explicava i disfrutant-lo una estona més.

No volia mai que s'acabessin aquells ratets... sempre tan units...

Ella l'enyorava molt quan anava a l'escola, però ell sempre li deia que recordés, que al arribar a casa, ell l'estaria esperant per contar-li una història nova.

Les hores a l'escola passaven llargues, no veia la manera de fer córrer les agulles del rellotge per tal que donessin l'hora de sortir i córrer ben ràpid cap a casa, on el seu avi ja tenia el berenar preparat per a tots dos i, sentat a la vella mecedora, es pegava uns copets als genolls, fent-li senya per a que s'assegués a sobre d'ell.

L'Anna llençava la motxilla al rebedor i corria als braços del seu avi.

Ell començava sempre amb un... "Com ha anat l'escola Anna? Tens gana per berenar?"

I així, explicant-li ella el seu dia, es menjaven l'entrepà més bo que ningú podia preparar mai!

I seguidament, quan ella acabava, li demanava una de les seves històries que tant li agradaven.

- "Som-hi doncs, deia l'avi, anem a veure de què et puc parlar avui... ja quasi saps totes les meves històries i contes, ja et fas gran i són molts anys explicant-te'n!"

A l'Anna li donava igual si alguna història o conte ja l'havia sentit, com si li volia repetir 1000 vegades! El més important per a l'Anna eren aquells moments amb l'avi, sobre els genolls, gronxant la mecedora, amb el caliu del foc...

La mare li deia que l'avi era molt vellet i que havia d'aprofitar-lo, ja que no sempre estaria amb ells... i això és el que ella feia, escoltar-lo, empapar-se de la seva veu, per tal que si mai, un dia ben lluny, l'avi ja no hi era, poder tancar els ulls i recordar-lo com si hi fos amb ell.

Un dia, al tornar de l'escola, va llençar la motxilla al rebedor i va córrer cap a la vora del foc en busca del seu avi. La mecedora era buida, l'avi no hi era, ni l'entrepà, ni el foc engegat... Què estava passant? On era l'avi?

- "Mareeeeeee!! On és el meu avi? Què li ha passat res?"

La mare, va agafar l'Anna de la mà, molt suau, i la va dir que l'acompanyés.

La va portar a l'habitació de l'avi. Allí, gitat al llit i amb no massa bona cara, hi era ell, vellet, arrugadet, el seu avi... al que tant estimava...

- "Què et passa avi? Que no et trobes bé?"

- "No massa filla..." Va dir l'avi, amb un fil de veu.

- "Em sento molt cansat, perdona que avui no he tingut forces per fer-te el berenar i explicar-te històries com tots els dies..."

- "No et preocupis per mi avi, jo només vull que estiguis bé, ja en contarem un altre dia d'històries. Ara descansa, avui si vols, t'explicaré jo un conte a tu, aquí asseguda al teu costat..."

- "M'encantaria filla meva, sentir la teva veu i saber que estàs aquí amb mi, m'ajudarà a sentir-me molt millor." "Però abans - va dir l'avi - farem un pacte tu i jo"

- "Un pacte?" - Va dir l'Anna - "quin pacte avi?"

- "Sé que ets gran Anna, i te n'adones de que jo també ho soc. Vull que em prometis que seràs forta, i que passi el que passi, mai oblidaràs els nostres moments, de contar contes, de berenar junts, de gronxar-nos vora el foc... jo no hi seré sempre Anna, ja ho saps, però necessito saber que això no serà un adéu per sempre... saps que? Una vegada el meu avi em va explicar, que si quan vas a dormir, penses molt fort amb alguna cosa, hi acabes somiant amb allò, així que el pacte que vull fer amb tu és, que quan jo ja no sigui aquí, cada nit quan vagis a dormir, pensis una estona amb mi, el teu avi, que jo, t'estaré esperant..."

L'Anna es va posar a plorar només de pensar amb tot el que l'avi li deia. Ella no volia per res del món que el seu avi marxés, però el seu cor sabia, que aquell dia hi era cada cop més a prop.

Durant aquella setmana, cada dia a l'acabar l'escola, corria a casa, llençava la motxilla al rebedor, i anava a l'habitació del seu avi. Li feia un petó dolcet i es quedava al seu costat fins l'hora d'anar a sopar.

L'Anna notava que cada dia que passava, a l'avi li costava més parlar, el notava molt cansat, però mai li van faltar forces per fer-li aquells somriures i petons que li endolçaven l'ànima... Com s'estimaven!

Una tarda, asseguda al seu costat, va notar com l'avi li agafava la mà. Ho feia suau, sense quasi poder apretar-la. L'Anna de seguida va agafar-li la mà també, amb tendresa, i va veure que els ulls de l'avi estaven molt brillants, i que una llagrimeta li queia pel costat...

- "Em sento molt cansat Anna... Necessito descansar... T'estimo moltíssim, més a ningú podré mai estimar, però ara, necessito que tal com et vaig demanar, siguis forta, i que compleixis el nostre pacte... Jo, t'estaré esperant als teus somnis, cada nit, per gronxar-nos una estona més, al caliu del foc, i contar-nos com ens ha anat el dia..."

I així, acomiadant-se de l'Anna, l'avi va tancar els ulls i va fer un gran sospir... deixant volar la seva ànima als somnis de l'Anna, on cada nit es trobaven i s'abraçaven ben fort... es feien petons i es gronxaven, contant-se històries...

EN BUSCA D'UN FUTUR

Són les 5 de la matinada, em llevo per emprendre un camí amb un destí incert, no fa gaire fred, però el viatge es farà llarg i cansat, potser plourà, farà vent o qui sap, potser ens quedem a mig camí, o vull pensar que tot anirà bé i la meva vida canviarà. Estic a la cua amb desenes de gent que no conec, deuen tenir el mateix objectiu que jo, deuen voler ser lliures, tenir un futur o, simplement, escapar de la desgràcia d'aquest territori.

El meu nom és Kibo, tinc 15 anys i vinc de Daasanach. Visc amb la meva mare i el meu germà de 2 anys en una cabana feta de fang i palla. El meu pare va morir ara fa 6 mesos a causa d'una malaltia molt dura, va estar lluitant durant més d'un any. Des de llavors, he hagut de treballar molt per poder mantenir la família. Tot i els meus esforços no n'hem tingut prou per subsistir dignament, ja que al poble no tenim recursos suficients per viure.

Jo no n'era conscient, però la meva mare ha estat guardant part dels diners que he guanyat durant tot aquest temps i fent negocis amb gent que li assegurava que si em deixava a les seves mans tindria un futur millor. Feia un temps que veia a la mare trista, em feia molts petons, abraçades i em volia al seu costat, una cosa que vaig trobar molt estranya, ja que des que va néixer el meu germà no dedicava tant de temps per estar amb mi; no és que em semblés malament, però en néixer el meu germà jo vaig passar a un segon pla i, a més a més, amb la malaltia del meu pare la mare ja no tenia temps per mi. Moltes nits la sentia plorar, però m'imaginava que les seves llàgrimes no eren de tristesa, sinó que eren llàgrimes de felicitat per mi, per tot allò que podria aconseguir, com ser metge, que és la meva passió.

Fa unes setmanes la mare em va dir que havia estat fent tractes perquè jo pogués viatjar a Espanya per complir el meu somni de ser metge. Em vaig quedar bocabadat, en aquell mateix instant vaig comprendre perquè havia estat tan afectuosa amb mi durant aquelles setmanes, era perquè possiblement no em tornaria a veure, tot i que jo li vaig prometre que tornaria per assegurar-li que va prendre una bona decisió. Em va explicar tot el que faria i el que li havien dit aquells homes, em va dir que havia pagat perquè jo pogués viatjar i que marxaria el divendres 12 de desembre a les 5 de la matinada, pujaria a una barcassa amb molta més gent i partiria fins a Espanya, també em va dir que no era la manera més segura de viatjar ni d'aconseguir un futur millor, però que era l'única opció que tenia. Em va costar molt fer-me a la idea que hauria de marxar a un país nou, amb gent molt diferent de mi, ni que tan sols parlen el meu idioma; però ara ja ho tinc assumit, serà dur, però com em va dir la mare quan em va donar la notícia, sóc el seu superheroi i faré el que faci falta per a fer-la orgullosa de mi.

Després de dues setmanes, ha arribat el moment de marxar, se'm va fer molt costós dir adéu a la família, i també al poble. Pensar que potser no tornaria mai, és molt dur no saber on vas ni què et passarà. Ara ja està tot fet, som a 12 de desembre de 2019 i són les 5:38 de la matinada. Estic assegut a la part central de la barcassa i gairebé no tinc lloc ni per estirar les cames, hi ha molta més gent de la que cap aquí dintre, estem apretats com les sardines al barril.

13.43 del migdia. Tinc fam i no ens han donat res de beure ni de menjar durant tot aquest temps, i tinc la sensació que no ens donaran res, a més a més s'ha espatllat un motor de la barca i estan dient que segurament no arribarem a Espanya, així que haurem d'esperar que les barques de rescat apareguin i ens portin al nostre destí.

Són les 18.22 i, tal com pensava, s'ha espatllat l'altre motor, almenys hem avançat una mica i estem més a prop. No he pogut dormir des que he posat el meu peu dret dintre de la barca, però ara hauré de dormir per a enganyar el meu cos i almenys no tenir la sensació de fam tota l'estona, potser quan desperti ja hauran vingut els vaixells de rescat i podré trepitjar terra ferma.

15 de desembre de 2019. Estic a una casa d'acollida amb tots els altres exiliats que han sobreviscut al viatge, per desgràcia hi ha hagut bastants morts i malalts, aquí ens estan ensenyant el castellà i busquen sortides per nosaltres, la veritat és que aquesta gent és molt amable amb nosaltres, no se pareixen en res als homes de la barcassa.

Han passat 12 anys, ja en tinc 27, i un treball fix com a cardiòleg. També tinc una família, m'he casat amb una espanyola i d'aquí a 5 mesos tindrem un fill. Continuo estant en contacte amb la casa d'acollida i col·laboro amb ells donant suport a la gent que, com jo, han viatjat per un futur millor. Avui he anat i he vist un noi d'uns 14 anys que em recordava molt a mi, amb una mirada trista i plena d'angoixa. M'he apropat per a veure com estava i li he preguntat si estava sol, m'ha dit que havia partit amb la seva mare, però que ella havia mort durant el trajecte a causa d'una tempesta que va fer ofegar a molts passatgers. Llavors li he preguntat d'on venia i com es deia, la sorpresa ha vingut quan m'ha dit que venia de Daasanach i es deia Malik, i els ulls se m'han omplert de llàgrimes quan m'ha dit que la seva mare es deia Kenia. L'he abraçat i li he dit: "ja ets a casa, no estàs sol".

LA MÀGIA DE LA MERITXELL

Hi havia una vegada una nena que es deia Meritxell i vivia a la ciutat de Tortosa. A aquesta xiqueta li agradava molt la màgia. Tant que sempre estava barrinant què podria fer per a aconseguir un truc que fes al·lucinar a tots els espectadors i espectadores.

A l'edat de tretze anys va intentar fer una poció màgica amb un colorant extret de l'oliver sevillenc, amb un rajolí de sabó natural de garrofa desfet i amb tres cullerades de llet d'ametlla per a tindre més bona nota als seus exàmens d'ESO. Però l'experiència no va sortir com ho tenia previst, tot al contrari. La primera vegada que se la va beure es va convertir en un peix pallasso, la segona en una granota verda i la tercera en una guineu parda. És clar, la xica ja començava a desesperar-se, amb tot ho va intentar una quarta vegada. I vet aquí l'imprevist, se va convertir aquesta vegada en una meravellosa i petitona fada!

Després d'assumir l'ensurt que havia tingut al veure's com una fada nana, lògicament no sabia que calia fer. Pensant, pensant durant una bona estona va creure que el millor era tallar-se una vareta amb una rama de taronger. La vareta se la va fer acord a les seves mides, és a dir, petitona com era ella. Realment li va costar més de dues hores acabar-la, però un cop la va tenir enllestida va començar a volar. Era increïble!

Per poder provar si controlava al moure's per l'aire va decidir anar fins a la Casa del Gegants al parc de Tortosa. A l'arribar va veure que feien falta totes les bestioles que surten quan fan el correfocs a les festes Majors dels pobles del voltant.

- Ostres!!! - va exclamar amb un crit que es va sentir fins el mercat Central.

Va seure en un banc i va rumiar què podria fer per a solucionar aquell problema, ja que era gros i de difícil desenllaç. Així que va començar a dir-se ella mateixa en veu alta:

- Trucar a la policia municipal. Però llavors si els meus pares se n'enteren el càstig no me'l traurà ningú. Com a mínim em caurà un mes sense sortir de casa. Ja ho sé! Puc fer amb la vareta màgica que les cucaferes tornin a tenir vida. Oh! I els gegants i les gegantes també. I tots els capgrossos. I els cavalls. I l'àliga.

I així ho va fer, va moure la vareta apuntant a les diferents figures que hi havien dintre de la Casa dels Gegants. Les tres cucaferes van començar a moure's, primer la més petita, després la mitjana i per últim la més gran. Enseguida es van ficar les tres juntes formant un petit cercle i es van començar a afilar les dents entre elles. Després van venir Rufo i Rubí i les van ajudar. Al cap d'una estona estaven tots els gegants i les gegantes pegant voltes per dintre de la casa.

No van trigar ni cinc minuts en trobar la porta de la sortida, per on van escapar tots els gegants i les gegantes aliens al que estava succeint realment dintre de casa seva. La fada es va ficar al davant d'ells i els va parar. Després els va explicar perquè els havia reanimat, que no sabia on eren les bestioles que surten als correfocs de les nostres comarques.

Els gegants enseguida es van preocupar pel problema. Per això acordaren preparar acuradament un pla en el qual calia intervindre coordinadament tots i totes. Aquest consistia en què els gegants anirien a vigilar pel centre de la ciutat, cada cucafera aniria a un pont, els capgrossos i els cavalls per tota la resta de la ciutat i per últim l'àliga volaria pel damunt del castell de la Suda.

Tots van ocupar les seves respectives posicions. Al cap d'unes hores els gegants van veure que totes les bestioles dels correfocs estaven a dintre de l'Ajuntament reunits a la sala de plens on discutien i planificaven a quines festes majors calia assistir aquell any i a quines no, i pel que es veu portaven hores i hores i no es ficaven d'acord. Tot seguit van cridar a l'àliga per a què avisés a tots i a totes perquè ja els havien localitzat i que se trobaven en perfectes condicions.

Un policia uniformat va anar als gegants i els va saludar. Els hi va dir amb una veu autoritària:

- Fins que no es fiquin d'acord l'alcaldeessa ha donat l'ordre que no poden sortir de la sala. Crec que ja estan a punt d'acabar.

Encara que no va ser així, ja que van estar tres hores llargues més discutint, al sortir van anar tots els habitants de la Casa dels Gegants a celebrar-ho amb una festa molt animada.

Per contra la fada va tornar a casa, va trencar amb unes tisores de podar la vareta i va acabar-se tot l'encanteri, va tornar a esdevenir la Meritxell, aquella xiqueta apassionada per la màgia.